

7.s.e. Trinitatis. II**Præd. 3,1-11; Matt. 10,24-31****754 – 449 - 41 // 46 – 379 – 14***At falde!**at tabe det hele og bære det med sig
som en usynlig skønhed lagt til ens eneste ansigt.**Indfatte grusomheden i en grøn arabesk
og være den værdig.**At lade en håndbevægelse gøre det ud for
et helt langt livs kærlighed
og at elske et helt langt liv**som om man bare slog ud med hånden**Søren Ulrik Thomsen*

Der står mange ting i det lille stykke fra Matt-evangeliet, som jeg lige har læst. Og alligevel plejer det at være et bestemt tema, som vi lægger mærke til. Nemlig det med spurven. Spurven, der falder til jorden.

Ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.

Mange af jer har sikkert hørt dette billede mange gange, og det sætter mange tanker i gang.

Jeg vil i dag koncentrere mig om dette AT FALDE.

2.

At falde.

Første reaktion: er den mon ikke, at det er noget, vi helst ikke vil: falde.

At falde har en bevægelse knyttet sig – nedad!

At falde er at bevæge sig fra et højere til et lavere sted.

Man kan falde over sine egne ben. Tallerkner kan falde på gulvet. Bladene falder, sneen falder. Vi falder om på gaden, eller vi er ved at falde om af træthed el. varme. Forslag kan falde. Regeringen kan falde på et bestemt spørgsmål. vi kan lade noget falde, opgive det.

Vennerne kan falde fra. Vi kan falde af på den. Vi kan miste opmærksomheden og falde hen.

Huset kan falde sammen om ørerne på os. Soldaten kan falde i krigen. Vores gamle

mor kan falde bort.
 Forfald. Affald. Tæppefald.

At falde.

Ordet føles i kroppen som noget, vi helst ikke vil. At falde er noget, der er forbundet med afmagt og afkald og kontroltab. Ja, med tab i det hele taget.

Når spurven falder til jorden, ja, så dør den jo. Ikke sært at der er en ubekvem fascination forbundet med netop dette sted i Matt.evng.

Alting falder, og det er ikke rart.

Og så alligevel. Mattæus har også noget smukt at sige om at falde. FRYGT IKKE. Frygt ikke faldet. For at falde er ikke bare tab og afkald.

Vi glemmer, at vi også kan falde til.

At falde til er at være i det, man er i. Og lad dét at falde til og være i det, man er i, være afsæt til det opbyggelige i denne prædiken.

3.

Det er ikke så galt at falde. For at falde kan betyde at falde ind i det liv, vi nu har fået at leve. At være i de elementære livsvilkår, vi har fået at leve i.

Det er ofte, at vi gør som fuglen: forsøger at svinge os højt over jorden. Forsøger at lægge afstand til jorden. Til det grundlæggende og basale. Det, der er hovedstolen i hverdagen. men vi er ikke fugle, men mennesker og jo højere vi flyver, jo dybere kan der være at falde.

Højt at flyve....dybt at falde...

Hverdagen og det daglige liv kan føles som begrænsninger. Som snærende bånd på vores frie udfoldelseskraft. Vi kan ønske at komme væk fra de daglige krav, som ikke kræver vores opfindsomhed eller kreativitet eller genialitet, men bare en solid uheroisk arbejdsindsats: madpakker skal smøres, cykler skal lappes, indkøb skal gøres, gulve skal vaskes, spindelvæv skal fjernes, bilen repareres, dyner skal luftes. Det er de elementære livsvilkår, som de fleste af os lever med. Vi fødes, vi vokser op, vi går i skole, på arbejde, vi forelsker os, vi får børn, vi bliver gamle, vi bliver syge, vi skal dø. Der er ikke noget nyt under solen, som Prædikeren siger det. Livet gentager sig selv og er elementært set det samme generation efter generation.

Men vi slår os i tøjret. Der findes en sang i højskolesangbogen, der hedder:

*På det jævne, på det jævne
 ikke i det himmelblå
 Dé har livet sat dig stævne.*

*Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt hvad højt din sjæl kan nå,
skal hernede på det jævne
fast sin rod i livet stå.*

På det jævne. Hernede på jorden. Fald ned fra himlen. Det er her, **HERLIGHEDEN** er.

Men vi slår os i tøjret. For vi vil op at flyve. Vi vil ændre, forandre, udvikle, være i proces.

Vi er bange for at falde hen, og derfor bruger vi mange kræfter på at svinge os op. Men det er ikke altid lykken at svinge sig væk fra hverdagen og det elementære. Tværtimod kan der være en lyksalig befrielse i at være i det, der er. At falde til i det givne. At falde til i det, der ligger lige for. Ikke altid skue ud mod horisonten for at finde nye og andre muligheder.

Der ligger m.a.o. en befrielse i det afgrænsede, det begrænsede liv. Det liv der falder lige for.

4.

Når Prædikeren (ham som vi hørte fra alteret for lidt siden) skriver om de mange tider kan det forekomme resigneret og lidt mistrøstigt. Vi hørte den lange remse af tider til dit og tider til dat. Der er tid til at fødes og tid til at dø. Tid til at græde, tid til at le. Tid til at tie. Tid til at tale. Tid til krig. Tid til fred. Tid til at opsøge og tid til at miste osv. osv.

Men det han beskriver er reelt livets mest elementære vilkår. Sådan er vores liv. Sorrow og glæde i hverdagen. Og pointen er, at det er fint nok. Godt nok kan vi, som Prædikeren siger, ikke gennemskue, hvordan det hele hænger sammen. Vi har ikke det forkromede overblik over vores liv.

Men han siger også, at intet er bedre for os end at være glade og spise og drikke og nyde frugten af vores slid.

Altså m.a.o.: falde ned, falde til i det, som er. At være i det som er.

5.

At falde. Dertil kræves en menneskelig indstilling, som vor Herre lærer os: nemlig at kunne afvikle. At kunne erkende sin begrænsning. Ærligt at kunne lægge tingene fra sig.

At kunne afvikle. Og ikke udvikle.

Vi lever i en kultur, som er besat af tanken om **UDVIKLING**. Om den personlige

udvikling – mentalt, socialt, økonomisk. Og om den samfundsmæssige udvikling: MERE af alting: mere velfærd, flere penge, flere strategier.

Vi lever i en kultur, som gerne vil ud at flyve – udad, opad, fremad!

Ikke så sært, at vores kultur lider af stress. På det menneskelige som på det institutionelle plan. For msk. bliver syg af skulle tænke nyt, alternativt, kreativt, innovativt, operationelt, strategisk. Hele tiden. Og så igen igen.

Hvad er stress: stress er ikke at ville være ærlig over for sig selv og erkende sine grænser, sin magtesløshed, sin begrænsning.

Stress er at ville/skulle klare alting selv. Og ikke at lægge tingene i Guds hånd.

Stress er ikke at ville afvikle, men udvikle.

At falde: det er at tage den realistiske indstilling på sig, som Prædikerens prædiker: at lade tingene være som de er og være i dem. At give op, dvs. opgive den tanke, at jeg skal klare det hele selv, og derimod overgive mig til det som ligger lige for. At falde. Falde ned i det som ligger lige for.

Hvis jeg skulle bruge et rigtigt religiøst ord, så ville jeg bruge ordet OFRE.

At falde = at ofre noget af én selv. Hvad: trangen til at være Gud. At man skal kunne det hele, kontrollere det hele, overkomme det hele, klare det hele.

5.

At falde.

Digteren Søren Ulrik Thomsen, som jeg indledte med at citere, skriver et digt om dette ”at falde”.

Jeg vil ikke læse men fortælle, at der er det særlige ved det digt, at det fyldt med ”at-former”:

at tabe - at stå – at vende – at synke – at forære – at hægte – at tale – at lægge sjælen til ro.

Det er en moderne udgave af Prædikerens bog:

at opsøge – at omfavne – at elske – at plante – at danse.

Hvad er det særlige ved disse at-former?

Jo, det er, at de sætter os lige midt i det levede liv.

Her er ingen forklaringer, der rækker bagud i tiden.

Her er ingen hensigter, der rækker ind i fremtiden.

Her er bare det store AT.

AT for AT VÆRE.

AT falde til i at VÆRE.

Livet er at gøre ting. Helt almindelige ting: at tale, at le, at græde, at sove, at spise, at drikke.

At kærtegne sin elskede eller sit barn eller sin ven med en enkel håndbevægelse.

Som digteren siger det:

At lade en håndbevægelse gøre det ud for et helt livs kærlighed

Livet er fyldt med spekulationer og overvejelser, der enten søger tilbage i tiden efter forklaringer eller forsøger at bemægtige sig fremtiden.

Men den simple nutids AT-form er at falde, at falde til i tiden lige nu og lige her.

At være tilstede i livet i den frihed, dagens og nuets begrænsninger giver.

I det nu kan en enkelt håndbevægelse, et enkelt kærtegn gøre det ud for et helt livs kærlighed.

Vi skal ikke frygte af falde. For Gud er med. I hans egen søn Jesus viste han os hvad faldets liv er: at overgive sig til Gud. For han er med ham både i lykken og ulykken.

At falde er at falde ind i det liv, der er, og at tro på, at livet skal leves, som det er.

At falde til er at være.

Min sjæl, hvad vil du mer?

Amen

Kirkebøn

Vor far i Himlen

Vi takker dig for livet, du giver os,
for hver en dag, du lader stå op af døde for os,
for alle gode gaver til sind og krop.
Lær os at leve som fuglen under himlen,
som blomsten på marken,
ubekymret og glad for hvert et øjeblik.

Så beder dig for alle dem, der lider ondt i verden.
for dem, der er syge,
og dem, der mangler det daglige brød,
for dem, der mangler et sted at være hjemme
og for dem, der savner et menneskeligt fællesskab.
Vær med dem, der har mistet modet,
Vær med dem, der har mistet et menneske, de holdt af
og vær med dem, der snart skal dø.
Lad du aldrig vort blik svækkes for den sorg el. lidelse, som vi kan være med til at
lindre.
Hjælp du os at være dagligt brød for hinanden
og at være ødsle med os selv.

Vi beder for vort land og vort folk,
for vor dronning og hele hendes hus.
For alle der har magt og myndighed i vort samfund.
At du vil lære os alle,
at leve vort liv i ansvar og tro, og at have nok i det.

Amen